

Sygn. akt II KK 113/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 września 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Rafał Małarski (przewodniczący)

SSN Marian Buliński

SSN Andrzej Stępka (sprawozdawca)

Protokolant Ewa Oziębła

przy udziale prokuratora Prokuratury Generalnej Barbary Nowińskiej
w sprawie **W. K.**

skazanego z art. 244 kk

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 25 września 2013 r.,

kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego na niekorzyść W. K.

od wyroku Sądu Rejonowego w P.

z dnia 7 grudnia 2012 r.,

**uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi
Rejonowemu w P. do ponownego rozpoznania.**

UZASADNIENIE

Prokurator Prokuratury Rejonowej w P. oskarżył W. K. o to, że w dniu 14 sierpnia 2012 r., w S., kierując na drodze publicznej samochodem osobowym m-ki Renault 19, nie zastosował się do orzeczonego wyrokiem Sądu Rejonowego w O.,

zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, obowiązującego w okresie od dnia 20 sierpnia 2011 r. do dnia 20 sierpnia 2013 r. - a więc oskarżył go o czyn z art. 244 k.k.

Wraz z aktem oskarżenia prokurator skierował do sądu, na podstawie art. 335 § 1 k.p.k., wniosek o skazanie W. K. za ten występki bez przeprowadzenia rozprawy i wymierzenie uzgodnionej z nim kary 2 miesięcy ograniczenia wolności, poprzez wykonywanie nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin miesięcznie oraz obciążenie go opłatami sądowymi i kosztami postępowania (k. 31).

Sąd Rejonowy w P. uwzględnił ten wniosek w całości i wydanym na posiedzeniu w dniu 7 grudnia 2012 r. wyrokiem, uznał oskarżonego W.K. za winnego zarzucanego mu w akcie oskarżenia czynu i wymierzył mu karę w pełni odpowiadającą wnioskowi prokuratora (k. 34 i 35). Wyrok ten nie został zaskarżony i uprawomocnił się w dniu 15 grudnia 2012 r. (k. 43).

Kasację od tego wyroku, na niekorzyść skazanego, wniósł Prokurator Generalny.

Na podstawie art. 523 § 1 k.p.k., art. 526 § 1 k.p.k. oraz art. 537 § 1 i 2 k.p.k. zarzucił wyrokowi rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisu prawa karnego procesowego, a mianowicie art. 343 § 1 i § 7 k.p.k. w zw. z art. 335 § 1 k.p.k., polegające na uwzględnieniu przez sąd sprzecznego z wymogami prawa wniosku prokuratora i wydanie wyroku zgodnego z tym wnioskiem w zakresie proponowanego wymiaru kary. W konsekwencji tego uchybienia doszło do rażącego naruszenia przepisu prawa karnego materialnego – a to art. 244 k.k., wobec wymierzenia skazanemu K. za popełnienie tego występku kary 2 miesięcy ograniczenia wolności, nieprzewidzianej w granicach ustawowego zagrożenia za powyższe przestępstwo.

W konkluzji wniósł o uchylenie wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w P. do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja Prokuratora Generalnego była zasadna i należało uwzględnić ją w całości. Trzeba zgodzić się z autorem kasacji, że orzeczenie Sądu Rejonowego nie

budzi zastrzeżeń w zakresie uznania winy skazanego i przyjętej kwalifikacji prawnej przypisanego mu czynu. Jest ono jednak wadliwe, gdyż w części odnoszącej się do wymiaru kary zapadło z rażącym i mającym wpływ na jego treść naruszeniem przepisów prawa wskazanych w zarzucie kasacji.

Przepis art. 244 k.k. przewiduje możliwość wymierzenia sprawcy tego występku kary pozbawienia wolności w rozmiarze od 1 miesiąca do lat 3.

W przedmiotowej sprawie sąd wymierzył W. K. karę ograniczenia wolności nieprzewidzianą w granicach ustawowego zagrożenia za to przestępstwo. Doszło do tego na skutek naruszenia przepisu art. 343 § 1 i § 7 k.p.k., poprzez zaniechanie dokonania prawidłowej kontroli wniosku prokuratora złożonego w oparciu o art. 335 § 1 k.p.k. Wniosek ten pozostawał bowiem w ewidentnej sprzeczności z określoną w art. 244 k.k. sankcją karną. Brak zatem było, już tylko z tego powodu, podstaw do jego uwzględnienia i wydania wyroku w trybie przewidzianym w art. 343 k.p.k. Dostrzeżenie tego uchybienia obligowało sąd do rozpoznania sprawy na zasadach ogólnych, bądź dążenia do zmodyfikowania przez oskarżyciela publicznego wniosku w zakresie wskazanej podstawy prawnej wymiaru kary poprzez uwzględnienie przepisu art. 58 § 3 k.k., przy zastosowaniu którego sąd może orzec karę ograniczenia wolności - jako karę łagodniejszego rodzaju, za przestępstwo zagrożone karą pozbawienia wolności nieprzekraczającą 5 lat.

Oczywistą sprawą jest, że sąd pierwszej instancji orzekając na posiedzeniu w trybie art. 343 § 1 - 6 k.p.k., jest związany treścią uzgodnień pomiędzy oskarżonym i prokuratorem, poczynionych na podstawie art. 335 § 1 k.p.k. i nie może wydać innego wyroku niż skazujący, a nadto orzec innej kary lub środka karnego od uzgodnionych przez strony. Rozpoznając zaś wniosek o wydanie wyroku skazującego i orzeczenie uzgodnionej z oskarżonym kary lub środka karnego bez przeprowadzenia rozprawy, Sąd nie może uchylić się od zbadania sprawy zarówno pod kątem ustaleń faktycznych i zawinienia, jak również zastosowanych przepisów prawa materialnego.

W sytuacji dostrzeżenia jakichkolwiek wad propozycji oskarżyciela publicznego, nie tylko nie może wniosku takiego uwzględnić, ale zobligowany jest treścią art. 343 § 7 k.p.k. skierować sprawę do rozpoznania na zasadach ogólnych, chyba że w toku posiedzenia prokurator za zgodą oskarżonego dokona modyfikacji

wniosku w kierunku przez sąd postulowanym. Przypomnieć zatem jedynie wypada, że przepis art. 335 § 1 k.p.k. nie pozwala na formułowanie wniosków co do kar, poza granicami wynikającymi z prawa karnego materialnego. Jeśli więc wniosek prokuratora złożony w tym trybie nie czyni temu zadość, to sąd nie może go uwzględnić, albowiem nie może w konsekwencji akceptować wyroku, którego treść byłaby niezgodna z prawem. Jeżeli zatem nie dojdzie do modyfikacji złożonego wniosku w kierunku dostosowania jego zgodności z prawem, to sąd winien skierować sprawę do rozpoznania na rozprawie, jak stanowi o tym przepis art. 343 § 7 k.p.k., chyba, że doszłoby do zmiany tego wniosku - za zgodą oskarżonego - w taki sposób, aby był on zgodny z obowiązującymi przepisami prawa.

Naruszenie prawa, jakiego dopuścił się Sąd Rejonowy miało w sposób oczywisty istotny wpływ na treść zapadłego rozstrzygnięcia, skoro na podstawie art. 244 k.k. – bez odwołania się do treści art. 58 § 3 k.k. - można było orzec w stosunku do oskarżonego jedynie karę pozbawienia wolności.

Ponieważ w niniejszej sprawie przyjęto konsensualny tryb procedowania sądu, należało uchylić wyrok w całości i przekazać sprawę Sądowi Rejonowemu w P. do ponownego rozpoznania.